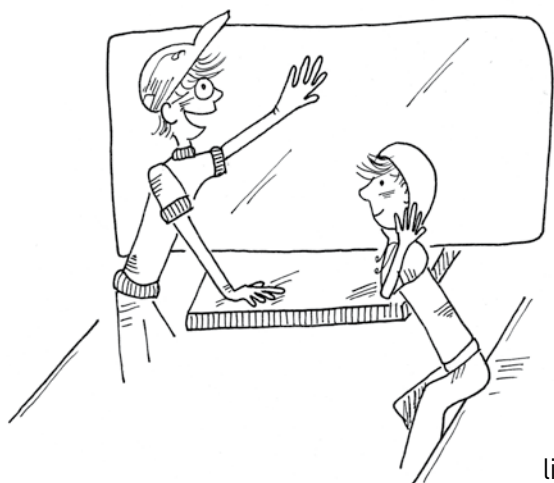

I. Treinreis zonder eind

'Aach', zegt Niels. Zijn ogen worden bijna net zo rond en groot als de brillenglazen waar ze achter zitten. 'Je moeder moet huilen!' Vol medelijden staart hij door de ruit van de trein naar het perron daarbuiten.

'Hmm', antwoordt Sem en het klinkt als een grom. Hij

leunt met zijn ellebogen op het tafeltje voor zich en kijkt de coupé rond, weg van het raam.

Naast hem, aan de andere kant van het gangpad, zit een jongen van een jaar of twintig. Op zijn tafel ligt een flink boek, waar een ongelooflijk moeilijke

titel op staat. Sem probeert de woorden te spellen: 'Die Tie-fen-psy-cho-lo-gie nach C. G. Jung'.

Psychologie? Allemensen, daar moet je toch ook niet aan denken! Die knul heeft er bijkbaar inderdaad nog niet zo veel zin in, want hij laat de dikke pil liggen, trekt een paar oortjes uit zijn broekzak en gaat met z'n ogen dicht zitten

luisteren. Zijn muziek staat zo hard dat Sem de *beat* kan horen.

Op de stoelen achter de psychologie-student ziet Sem een oudere man en vrouw, die allebei naar hem zitten te kijken. En dus richt hij zijn blik maar gauw weer op de jongen met de oortjes en de gesloten ogen.

'Ding-dong', klinkt het door de trein. Meteen daarop volgt het geluid van deuren die dichtschuiven.

'Hé!' brult Niels en hij stompt over het tafeltje heen tegen Sem z'n bovenarm. 'Zwaaien, man! We moeten zwaaien!' Onwillig kijkt Sem uit het raam. Daar staan ze, zijn eigen moeder met een rood behuild gezicht, en die van Niels met een brede lach. Sem ziet hoe de moeder van Niels een arm om de schouders van zijn moeder slaat. Ondertussen zwaait ze uitbundig met haar andere arm. Niels z'n vader staat er ook bij, maar zijn eigen vader niet. Natuurlijk niet ... Andere ouders zijn altijd samen, die van hem nooit. Opeens ziet hij hoe zijn moeder zich losmaakt uit de arm die om haar schouders ligt. Ze komt op hun raampje afrennen en roept met haar mond bijna tegen het glas: 'Als je thuiskomt, Sem, heb ik misschien een verrassing voor je!'

Hij antwoordt niet. Zijn moeder probeert hem altijd een plezier te doen. Maar wat heeft hij eraan? Liever dan ca-

deutjes en lekkers had hij een vader en moeder die bij elkaar woonden, met hem.

Zodra de trein zich in beweging zet, leunt hij opgelucht achterover. Dat hebben ze tenminste gehad. Maar meteen kronkelt een nieuwe kriebel door zijn buik. Voor het eerst met de trein mee – en dan ook nog meteen naar het buitenland!

Gisteravond heeft hij voor de zoveelste keer op de landkaart van Oostenrijk gegoogeld. Karinthië, de provincie waar Jenthe en Levi nu wonen, ligt helemaal in het zuiden. Als ze vanavond in de stad Klagenfurt uitstappen, zitten ze zelfs vlak bij de grens van Italië en Slovenië. Als het allemaal goed gaat dan, hè ... Sem is er gewoon zenuwachtig van.

Niels is ondertussen gaan staan om hun ouders zo lang mogelijk te kunnen zien.

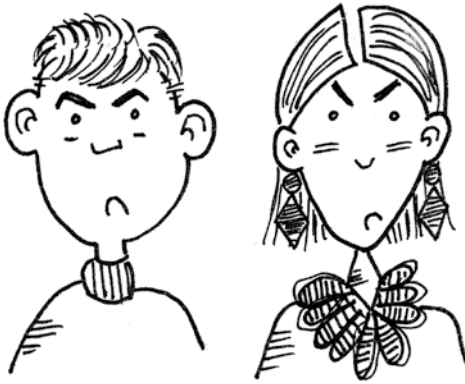
'Doeg! Doeg!' brult hij tegen het glas, alsof ze hem op het perron nog kunnen horen. 'Toedeledokie en tjuu-uus!!!' Sem grijnst. Met dat 'Tjuus' sluiten Jenthe en Levi elk apje af, sinds ze in Karinthië wonen. Levi schrijft het altijd zo: 'Tschüss', maar Jenthe maakt er iedere keer iets anders van.

Niels laat zich op de bank tegenover Sem vallen en roept: 'Yes! Nu is het écht! We zijn onderweg! Nog maar dertien en een half uur, en dan zijn De Sterrentellers weer compleet!'

'Nog maar ...?' Dertien en een half uur, dat lijkt Sem anders eindeloos lang.

Per ongeluk ontmoet zijn blik weer de ogen van het oudere echtpaar aan de overkant. Ze kijken nogal geërgerd.

Waarom dat dan? O, vanwege Niels natuurlijk!

'Hé Niels', zegt hij, 'maak niet zo'n herrie!'

Verbaasd kijkt Niels om zich heen. Maar de geïrriteerde gezichten achter zich kan hij niet zien. Sem durft hem ook niet op die mensen te wijzen, want hun boze ogen zijn nog steeds strak op hem gericht. Haastig pakt hij zijn mobiele telefoon.

Achter je ..., tikt hij, en hij drukt op verzenden.

'Blieb', zegt Niels z'n spiksplinternieuwe toestel. Hij haalt het meteen tevoorschijn en leest het berichtje van Sem. Hij wil juist opstaan om over zijn rugleuning te kijken als er een volgende app binnenkomt:

Een paar vrolijke Fransen die niet van lawaai houwen!
schrijft Sem nu.

Nou, dan blijft hij lekker zitten.

Blieb, zegt de telefoon meteen nog een keer: *Straks roepen ze de conducteur en dan moet je d'r uit.*

Mooi niet, tikt Niels terug. Ik blijf zitten waar ik zit. Laat die Fransen maar roepen wat ze willen. Trouwens, wat zouden Fransen eigenlijk in de trein naar Oostenrijk doen? Maar je moet niet zoveel appen! Dat kost een hele hoop data.

Blieb.

Sem leest het antwoord en kijkt grijnzend op. 'Het zijn geen Fransen', zegt hij.

'Waarom zeg je dat dan?' vraagt Niels verontwaardigd, en heel voorzichtig gluurt hij nu toch over zijn rugleuning.

'Hoe weet je eigenlijk dat het geen Fransen zijn?'

Sem rolt met zijn ogen. 'Omdat ik hen Duits hoorde praten natuurlijk!' zegt hij.

Ze leggen hun telefoons weg en kijken uit het raam. Een bedrijventerrein vliegt langs. Grijs, hoge hallen. Pleinen met vrachtauto's en bestelbusjes. Een kantoorpand.

'Leuk hè!' geniet Niels.

'Nou-ou', aarzelt Sem. 'Dit gaat wel megalang duren!'

Niels haalt zijn schouders op. 'Het is voor het goeie doel!'

'Haha, welk doel? Vakantie vieren?'

'Ook!' grijnst Niels. 'Maar De Sterrentellers gaan toch zeker ook weer iets moois doen voor het milieu?'

'Wat dan? Van te veel licht hebben ze daar geen last. Jen-

the en Levi zeggen dat het bij hen 's nachts aardedonker is. En er zijn een heleboel bossen en bergen en reeën ...'

'... en beren', grijnst Niels. 'Jaja, ik weet het. Maar de natuur kan overal wel wat hulp gebruiken. Dat weet ik zeker!'

